

3 januari 2021, Feest van de Openbaring jaar B

Lezingen: Jesaja 60,1-6

Efeziërs 3,2-3a.5-6

Mattheus 2,1-12

Homilie

Het was in die tijd zoals het vandaag is. Duisternis bedekte de aarde, zegt de eerste lezing, en donkerte de volkeren. Ook vandaag lijkt het soms zo, zeker midden de pandemie die ons overkomen is. Er is veel duisternis in deze wereld, we hoeven maar het nieuws te volgen om dat te zien. De eenzaamheid en het verdriet treffen ook mensen heel dicht bij ons, kijken we maar gewoon om ons heen. Er is ook donkerte in ons eigen leven, en in ons hart. Meer dan ooit beseffen we dat het leven soms heel anders loopt dan we zouden willen, anders dan we verwacht of gehoopt hadden. Er is veel verdriet en pijn. Ik heb de laatste maanden vaak gedacht aan de woorden van de oude Russische monnik in een verhaal dat ik ooit hoorde: "de mensen hebben leed, de mensen hebben heel veel leed."

Maar ook toen, zoals vandaag, waren er mensen van hoop. Zoals die wijzen uit het oosten, magiërs, koningen zei men later. We kennen ze al van toen we kinderen waren. Hun beelden staan bij de kerststal, waar ze aankomen met hun geschenken voor het kind. Ze zijn niet anders dan wij, niet anders dan de mensen van onze tijd.

Ze keken uit naar het licht. En plots zagen ze een nieuwe ster aan de hemel, een teken. En ze gingen op weg, tot ze het kind en zijn moeder vonden, de nieuwe koning, Jezus, het licht voor deze wereld. Ze knielen voor het kind, ze geven hun waardevolste geschenken. En ze gaan terug naar hun land, langs een andere weg, op een andere manier. Dat is het, meer gebeurt er niet. Raar toch... Wijze geleerde mannen die eindelijk het licht vinden. Je zou denken dat er dan diepzinnige gesprekken volgen, dat ze met elkaar discussiëren over wat er nu moet gebeuren, over wat de gevolgen zijn van dit ongelooflijke evenement. Niets daarvan. Ze knielen, aanbidden het kind, en ze leggen het mooiste wat ze hebben bij dat kind neer. En ze gaan terug naar hun land, naar hun eigen leven. Nergens in de Bijbel wordt nog één woord over hen gesproken. Blijkbaar was dat genoeg. Gewoon het kind zien was genoeg.

Gewoon naar dit kind kijken. Weten dat God in ons midden gekomen is, dat hij ons bestaan deelt en dicht bij ons is dan we konden of durfden vermoeden. Het was genoeg voor die wijzen, en het is genoeg voor ons. Er is licht, goede mensen, ook vandaag. Gods eigen licht is er, voor onze ogen, en vooral, Gods licht is heel diep in ons hart.

Is nu alle duisternis verdwenen, is elk verdriet en alle pijn weg? Neen. Absoluut niet. Maar wat donker is, heeft vanaf nu nooit meer het laatste woord. God is in ons leven gekomen, ook bij u en bij mij. Wij zijn nooit meer alleen. En ook als de kribbe met de mooie beelden weer opgeborgen wordt tot volgend jaar, we hoeven maar onze ogen te sluiten om te weten dat God bij ons is. Altijd is Gods liefde in ons hart. Wie gelooft, is nooit alleen. Hoe donker de nacht ook is, er is altijd een ster die over ons waakt.

Dirk Godecharle